

J. OLIVIERI

ELS INCREÏBLES DESCOBRIMENTS DE

HARRY TAGE

EL VOLCÀ
SUBMERGIT

animallibres

CAPÍTOL

U

Escarxofat al sofà, o més ben dit a la reproducció en guix de labirintodont que dominava el seu saló, Harry es deixava bressolar per la xerrameca de Rhea LeQuarrie. Però tota la seva atenció estava concentrada en una altra banda.

–Harry Tage, ets el que no hi ha! –va esclatar de cop i volta la seva amiga.

Absort en la feina meticulosa que estava fent, el jove paleontòleg es va limitar a emetre un murmuri distret.

–Estic a Massachusetts només de pas i he vingut expressament fins a Arkham per dir-te hola... –va prosseguir Rhea.

–Ahà –va ser la rèplica de Harry.

–Fa mitja hora que et parlo i tu t'estàs aquí callat fent... Però es pot saber què li fas, a aquest pobre fòssil?

capítol u

—va preguntar la noia, deixant-se caure en una butaca de vellut molt antiga, una relíquia de la guerra civil.

Aleshores Harry es va dignar a aixecar les cames de la closca de tortuga gegant que li feia de reposapeus i va deixar el pinzell que tenia a la mà.

—L'estic netejant de sediments. El vaig trobar fa unes setmanes a les muntanyes Apalatxes... Oi que és preciós? —Mentre parlava, li anava fent voltes, admirant-lo—. És el crani d'un teràpsid cinodont. Imagina't, és més antic que els dinosaures!

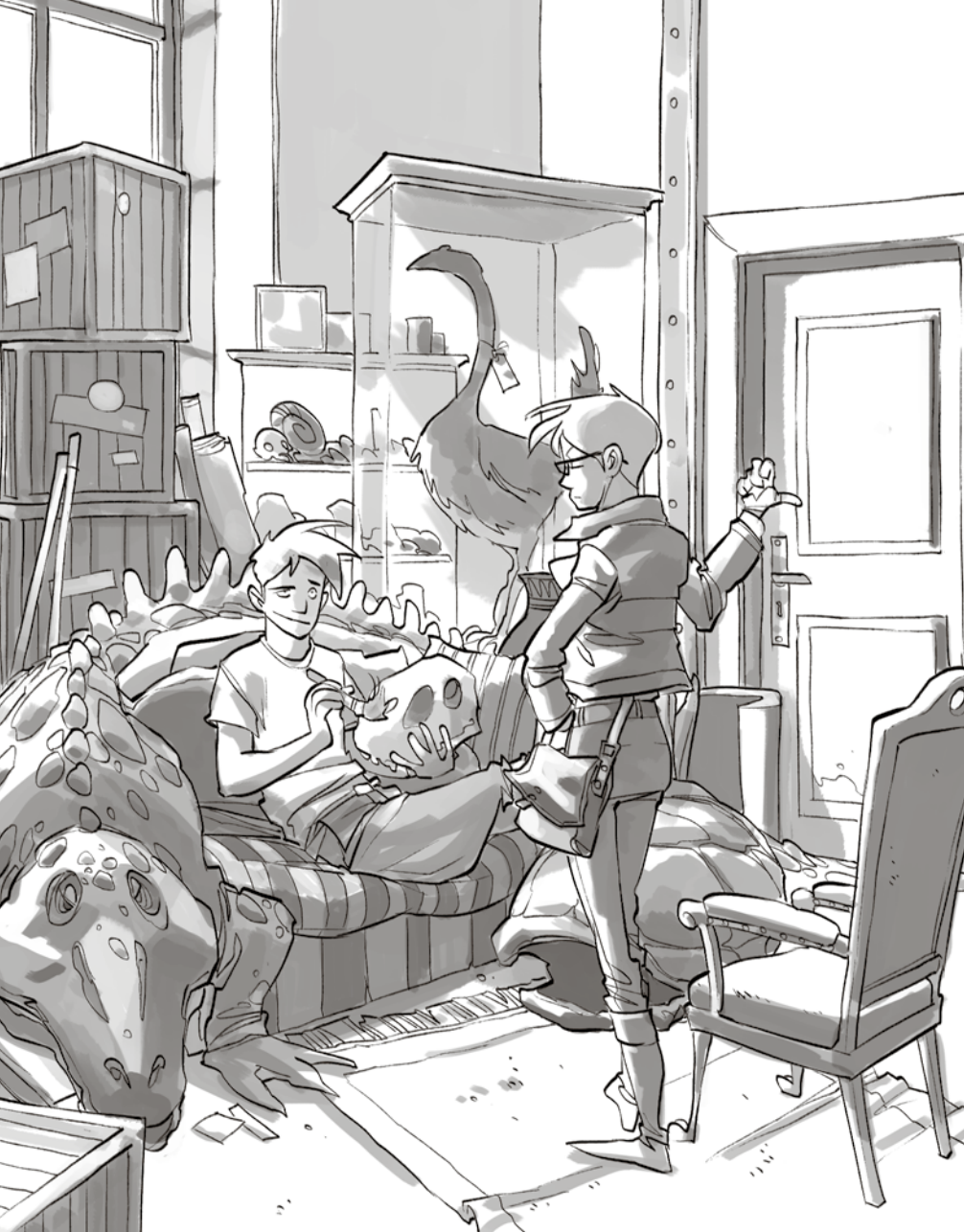
—Bla, bla, bla —va replicar Rhea.

La noia es va aixecar i va començar a tafanejar per l'habitació de Harry, examinant els objectes que trobava amb mirada d'arqueòloga.

—Aquí hi tens coses molt més interessants!

Rhea va rodejar una sèrie de caixes apilades. Hauria donat el que fos per saber quina mena d'objectes antics i preciosos hi havia allà dintre, encara embalats, esperant el moment de ser catalogats. I pensar que el desmanegat del seu amic feia servir aquelles caixes com a parets!

De l'altra banda d'aquelles separacions improvisades li va arribar el comentari divertit de Harry, que men-

trestant havia tornat a raspallar el seu teràpsid amb una atenció gairebé obsessiva.

–Cadascú té els seus gustos! Pensa que aquest fòssil és molt important. Els cinodonts eren unes criatures mig rèptils i mig mamífers...

Rhea va assentir, amb una mirada vaga.

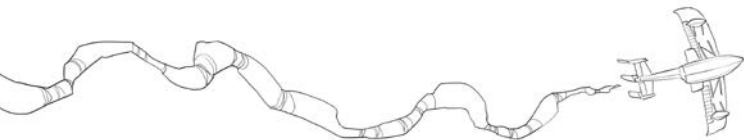
–Mamífers? –va preguntar per simular un mínim interès, mentre tota la seva atenció se centrava en l'arca renaixentista que el seu amic feia servir de tauleta.

–I tant! –Harry es va llançar de ple al seu tema favorit, la paleontologia–. Vaques, elefants, cangurs, gats... –va enumerar a l'atzar–. Tots descendeixen d'aquest animaló! I es pot dir el mateix del gènere humà! No et sembla fantàstic poder observar tan de prop un avantpassat nostre?

Si esperava despertar l'interès de la noia, es va endur un desengany. En canvi, aquell discurs tan apassionat havia atret un altre públic. La mascota de Harry havia abandonat el bol del menjar, que ja era buit, i s'havia acostat al crani.

–GLOP? –va preguntar mentre l'ensumava.

–No, Lauràsia –va bromejar el seu amo–. Tu descendeixes d'un altre rèptil.

Però la petita dinosaure ja s'havia allunyat. Era evident que aquell objecte no era comestible! I amb un badall d'avorriments se'n va tornar al jaç.

Rhea, mentrestant, havia seguit la seva inspecció, i ara observava els baixos relleus del sarcòfag romà que ocupava el centre del menjador. Estava tot ple de plats bruts (molts llepats per Lauràsia).

En veure la qualitat de la ceràmica, Rhea no es va poder estar de fer-li un retret a Harry:

—Suposo que per a tu aquest crani petrificat deu tenir molt més valor que aquest antic servei de taula xinès!

Des del sofà li va arribar un dèbil intent de defensa:

—Dona, a mi m'agraden els fòssils i a tu les antiguitats...

—Com aquesta, per exemple! —Rhea va rescatar una mena de casc de la muntanya de plats—. No em puc creure que guardis la mantega de cacauet aquí dintre!

—Què vols que hi faci, si m'agrada! —va protestar Harry.

—No em referia als teus gustos culinaris... —va rondinar la jove arqueòloga—. Almenys saps què és això?

Però Harry no va respondre, concentrat a xiular alegrement entre una pinzellada i l'altra. Rhea es va acostar al seu amic amb el casc a les mans.

capítol u

–Estic gairebé segura que és un antic morrió –li va explicar.

–Mmm. Com tots els altres objectes, deu ser aquí per algun motiu.

Rhea es va arrupir davant seu, balancejant-se sobre les puntes dels peus. Va acostar la cara a Harry, va apartar a un costat l'enorme crani i li va col·locar el casc sota el nas.

–I quin és el motiu d'aquest?

Harry va sospirar, resignat, i va deixar el fòssil damunt la cua de guix del sofà-labirintodont. Aquella noia no el deixaria mai en pau!

–Prové d'un botí de pirates del Carib.